

AJAN LÖPPU

RINA ROVIO

Ajan loppu

Rina Rovio

Ajan Loppu

Toinen täydennetty painos 2012

© Rina Rovio, 2012

**Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-286-430-7**

Carpe Diem – kaikki voi olla ohi se hetkessä...

Esinäytös

Sara tuijottaa kosteaan pimeyteen. Kaukana alapuolella päilyy tumma vesi.

Raskaat kivikorut painavat hartioita ja rintarankaa. Niiden paino tekee hengittämisen vaivalloiseksi. Sara seisoo lähellä jyrkänteen reunaa, niin lähellä että pieninkin harhaaskel saisi hänet putoamaan.

Saran tunnistaa lammikon pyöreät rosoiset reunat – tämän täytyy olla Cenote Sagrado, uhrilähde. Kauhu kurkkua ja Sara hengittää yhä kiivaammin. Hahmo hänen takanaan painaa veitsenkärkeä syvemmälle lapaluiden väliin. Hän tuntee veren noruvan selkäänsä pitkin. Saran hento ruumis on lähestulkoon kokonaan korujen peitossa. Jalat ja kädet on sidottu yhteen paksujen kultaisien ketjujen avulla. Topaasit ja turkoosit painavat rintaa ja raskaat korvakorut repivät korvalehtiä alaspäin. Sara ei kykene liikkumaan.

Ajatukset myllertävät sekalaisina Saran päässä. Hän kaipaa kotimaataan, työtään ja jopa toimiston turvallista ja kitisevää tuolia ja lonksuvaa näppäimistöä – niitä joiden ääni oli ajanut hänet etsimään seikkailua. Ja kohta hänet uhrattaisiin jumalalle - jumalalle jota hän ei tuntenut.

1. Luku

Ulkona satoi räntää. Sara Lehti keikutti neuvottelu-huoneen tuolia ajatuksissaan, palaveri oli vasta alkamaisillaan. Hän siemaisi kulauksen kahvia ja yritti koota ajatuksiaan. Ajatukset vaeltelivat väkisinkin kohti lähestyvää lomaa. Meksiko. Jo pelkkä nimi sai hänet hykertelemään.

Palaveri alkoi. Taas uusi prosessimuutos, Sara sai huokauksensa vaivoin pidätettyä. Vaivihkaa hän silmäili muiden kokoukseen osallistujien reaktioita. Nuutuneita katseita, mutta henkilöstö oli liian kuuliasta sanoakseen mitään ääneen. Akateemisen kiltteyden negatiivinen puoli.

Maailmanlaajuinen talouden alamäki näkyi yrityksessä. Osa johtajista yritti tasoittaa tilannetta tehostamalla prosesseja ja toimintamalleja. Koulutuksiin kuluva aika oli Saran mielestä ajantuhlausta, projektit olivat muutenkin punaisella. Hän sinnitteli palaverin lävitse ja suunnitteli mielessään työn alla olevan ohjelmiston datamallia.

Sara palasi työpisteelleen. Sen siniharmaita sermejä koristivat Matissen ja Mirón värikkäät paperijulisteet. Kuvat eivät olleet riittäneet piristämään enää pitkään aikaan. Saraa ärsytti työtuolin kitinä ja tietokoneen lonksuva näppäimistö. Syvään huokaisten hän avasi tietokoneen, siellä odottaisi parisenkymmentä tyhjämpäiväistä meiliä joihin pitäisi vastata tämän päivän aikana.

Sara tunsu kiusausta avata nettiselain ja lukaista päivän uutiset. Hän antoi houkutukselle periksi. Sanomalehtien sivustojen mainokset yleensä ärsyttivät, mutta nyt Helsingin-Sanomien yläpalkki veti Saran huomion puoleensa. Stockmann myi matkalaukkuja 20% alennuksella.

Sara päätti lähteä ostoksille varhaisella lounaalla, hänel-

lä ei ollut kunnon työvirettä tänään. Saran toimisto sijaitsi Munkkiniemessä ja nelosen raitiovaunulla pääsi hetkessä kaupungin keskustaan. Sara istuutui raitiovaunun peräosaan, vielä oli hyvin tilaa eläkeläisten lomassa. Seuraavalla pysäkillä vaunuun ahtautui koululaisia ja kymmenkunta Seurasaaresta palaavaa turistia, he lähestulkoon täyttivät vaunuosaston. Sara piti ihmisten tarkkailusta. Kaksi koulutyttöä, arviolta 14-vuotiaista hihittelivät ja kikattelivat keskenään vilkuillen välillä vaunun etuosassa olevaa teini-poikaa.

Meilahden sairaalan kohdalla raitiovaunuun juoksi vaa-leansinisissä sairaalavaatteissa kiihtyneen oloinen mies. Aasialaista syntyperää olevan miehen leuka oli kiristynyt määrätietoiseen etunojaan, hänen matkaansa ei keskeytet-täisi. Silmäkulmassa oli tähdenmuotoinen arpi, samanlainen mikä muodostuu kun iho takertuu piikkilan-ka-aitaan. Kanssamatkustajat loivat häneen kummeksuvia katseita. Äiti pienen lapsen kanssa vaikutti pelästyneeltä ja siirtyi raitiovaunun etuosaan istumaan. Sara huomasi miehen toisen käden olevan huomattavan turvoksissa. Mies piteli turvonnutta kättään koholla ja pysytteli oven tuntu-massa. Hän pälyili levottomana ympäriinsä.

Sara tunsu olonsa varautuneeksi. Miekkonen oli ihan selvästi lähtenyt sairaalasta ennen aikojaan. Sara epäroi, hänen teki mieli nousta ulos seuraavalla pysäkillä ja ilmoit-taa kadonneesta. Mutta kenelle, sairaalan puhelin-vaihteelleko vai kenties poliisille? Vaikka miehen käsi oli turvonnut, siinä ei näkynyt ruhjeita. Entä jos tyyppi olikin vain lähtenyt lounaalle. Sara naurahti mielessään, hän taisi katsoa aivan liikaa televisiota.

Mies sairaalavaatteissaan poistui Oopperatalon pysäkil-lä. Hän paineli kovaa kyytiä katua ylös ja kääntyi ensimmäisestä risteyksestä oikealle. Koko matkan mies

puhui kännykkäänsä kiihtyneesti. Saraa tunsu olonsa helpottuneeksi. Moni kanssamatkustaja jäi katsomaan miehen perään.

Raitiovaunu pysähtyi suoraan tavaratalon eteen. Sara ihasteli näyteikkunoita ja astui pääovesta sisään. Räntäisen päivän hämärä vaihtui kosmetiikkaosaston kirkkaaseen päivänpaisteeseen. Voiteiden ja hajuvesien tuoksu houkutteli ja Sara vietti tovin tuoksua kokeillen. Cliniquen Happy tuoksu sai Saran mielen haikeaksi, se oli hänen entisen miesystävänsä lempituoksu. Kohtalon ivaa, Sara mietti lakonisesti. Miелensä syövereissä hän kutsui tuotetta UnHappy:ksi.

Sara ja Sami olivat olleet yhdessä yli kahdeksan vuotta. He olivat tutustuneet parikymppisinä rock-festivaaleilla ja rakastuneet lähes ensisilmäyksellä. Pariskunta oli kuin luotu toisilleen, molemmat älykkäitä ja urheilullisia. Heitä yhdisti kalliokiipeilyharrastuksen lisäksi ammatti, molemmat olivat ohjelmistosuunnittelijoita. Saran ystävät olivat järkyttyneitä Samin pettämisen tultua julki, paria oli pidetty täydellisenä.

Kaikki päättyi, kun Sami palasi työmatkaltaan. Sara tunsu matkalaukusta tunkevan tuoksun. Vieraan naisen hajuvesi, se tuli Samin likaisesta paidasta. Sillä hetkellä Sara tunsu elämänsä seisahtuvan, tuoksu ei voinut merkitä kuin yhtä asiaa. Sami sai illalla tekstiviestin suihkussa ollessaan, eikä Sara kyennyt hillitsemään itseään. Viesti oli lyhyt: ”Kaipaas sinua, Sami! Nähdäänkö keskiviikkona?” Kävi ilmi, että samasta numerosta oli viestitelty jo useamman kuukauden ajan.

Muistot saivat kyyneleet Saran silmiin ja hän puristi hajuvesipulloa kiukkuisesti. Tästä kaikesta oli vierähtänyt aikaa kolme kuukautta, eikä hän ollut vielä päässyt asian ylitse.

Sara suunnisti matkalaukkuosastolle ja teki ostopäätöksen nopeasti. Hän valitsi kaksi keskikokoista matkalaukkua suurilla pyörillä, tulevalla reissulla hänen täytyisi itse selvitä laukkujensa kanssa. Eron yhteydessä Sami oli saanut heidän vanhat matkalaukkunsa, Sara ei ollut niitä kelpuuttanut. Sami oli pari kertaa tullut käymään ja anellut anteeksiantoa. Hän oli rukoillut Saraa ottamaan itsensä takaisin, mutta Sara oli pysynyt järkähtämättömänä. Yhden yön suhteen olisi vielä voinut antaa anteeksi, mutta Samin ja toisen naisen suhde oli tekstiviestien perusteella kestänyt useita kuukausia. Mutta nyt hän yritti haihduttaa Samin mielestään, oli aika alkaa elää omaa elämää ja nauttia siitä.

Päästyään tavaratalosta ulos, Sara havaitsi räntäsateen vaihtuneen lumisateeksi. Pakkanen oli kiristynyt. Tällainen sää sopi paremmin joulukuuhun. Sara raahasi matkalaukut raitiovaunuun ja edelleen työpaikkansa parkkihalliin. Hän käväisi kahvilassa ostamassa itselleen lounasvoileivän ja palasi työnsä ääreen. Loppupäiväksi Sara uppoutui työhönsä. Hän rakasti sitä, mutta viime aikoina monet turhat palaverit olivat katkoneet hänen työpäiväänsä ja saaneet hänet turhautumaan. Itse työhön Sara suhtautui intohimoisesti, suunnitelupalaverit olivat antoisia ja koodatesaan hän parhaimmillaan pääsi flow-tilaan. Silloin tehtävään syventyminen oli täydellistä ja koodaus sujui omalla painollaan soljuen - kuin virta.

Päivän päätteeksi Sara sai sähköpostiviestin Meksikon matkailusivustolta. Hän oli rekisteröitynyt sivustolle saadaakseen uutisia ja tiedotteita. Saapunut sähköposti vaikutti mainokselta: Löydä kolme maya-hieroglyfiä Jukatanin niemimaan turistinähtävyyksistä ja voita viikon lisäloma. Sara tulosti etsittävät hieroglyfit, ainahan niitä voisi puoleikillaan etsiä.

Sara taittoi tulosteen design-laukkuunsa, joka muistutti puolikuuta. Laukut olivat hänen heikkoutensa ja tämä oli hänen löytönsä tuoreelta kotimaiselta suunnittelijalta. Sara oli panostanut laukkukokoelmaansa tuhansia euroja, hän sai tyydytystä kantaessaan luksuslaukkuja. Joka kerran avatessaan laukkunsa kaupan kassalla hän tunsi suunnatonta mielihyvää. Kenties se oli jäänne lapsuuden prinsessa-leikeistä. Sami oli aina suhtautunut Saran paheeseen halveksivasti, mutta olihan sitä ihmisillä turmiollisempiakin paheita.

Sara kaarsi tummanvihreän Alfa Romeonsa kotipihan parkkipaikalle. Viimeinen jyrkkä ylämäki oli ollut haasteellinen, paksu hanki peitti alleen liukkaan jääkerroksen. Sara huokaisi, kukaan ei ollut tehnyt lumitöitä. Sara asui pienessä kahdeksan asunnon taloyhtiössä. Hän asui pari-talossa ja seinänaapurina asui vilkas eläkeläisrouva. Seinien läpi kantautuvat äänet antoivat ymmärtää, etteivät eläkeläisrouvan illat olleet kovinkaan yksinäisiä.

Sara kävi vaihtamassa pihatöihin soveltuvat vaatteet ja tukevat talvisaappaat korkeakorkoisten tilalle. Hän haki varastosta lumikolan ja ryhtyi töihin. Oikeastaan lumen luonti oli ihan mukavaa ja toimi samalla myös kuntoiluna. Saatuaan tien ja parkkipaikat puhtaiksi lumesta, Sara käyskenteli omalla aidatulla piha-osuudellaan ja ihaili lumen muovaamia veistoksia. Japanilainen kukkapenkki näytti lumoavalta lumen peittämänä. Ruusupenkistä törötti yksi kuivahtanut ruusu lumen alta. Sara harrasti intohimoisesti puutarhanhoitoa ja kutsuikin pikkupihaansa puutarhaksi.

Sisälle päästyään Sara sytytti takkaan valkean ja lämmitti edellispäiväistä juusto-tomaattikeittoa illalliseksi. Hän kääriytyi lämpimään huopaan ja nautiskeli illallistaan sohvalla valkoviinin kera. Viini oli Alsacen alueen puolimakeaa Rieslingiä. Sara katseli olohuoneen ikkunoista hi-

taasti leijuvia lumihiutaleita. Ulkona oli jo aivan pimeää.

”Voi kunpa keittiön kaapista löytyisi suklaata jälkiruuksi”, Sara ajatteli toiveikkaasti.

Sara löysi kokonaisen levyn Fazerin sinistä suklaata ja vajosi uudelleen sohvan syövereihin. Valkoviini ja suklaa muodostivat pikantin makuelämyksen. Saran ajatukset ajautuivat takaisin Samiin. Kaipuu oli ollut välillä niin voimakasta, että hän oli tuntenut fyysistä kipua. Tosin parisuhde oli jo pitkään ollut enemmän kumppanuutta ja tottumiseen perustuvaa kuin oikeaa rakkautta. Kaipuukin taisi olla vain samanlaista aavesärkyä kuin raajansa menettäneet joskus kokevat.

Aivan huomaamattaan hän oli tullut syöneeksi kokonaisen suklaalevyn. Ja puoli pakettia jäätelöä. Sekä pussillisen suolapähkinöitä. Jossain vaiheessa nautiskelu oli muuttunut ahmimiseksi. Saraa etoi. Päästäkseen eroon huonosta olostaan hän kävi vessassa tyhjentämässä vatsalaukkunsa. Hetken aikaa hän tunsu olonsa kevyeksi ja helpottuneeksi.

Pettämisen tuottama suuttumus ja loukatuksi tuleminen kaiversivat yhä Saraa. Hän oli aiemmin tottunut torjumaan vieraiden miesten lähentely-yrityksiä. Itsetunto oli saanut kolauksen, vaikka hän tuntui edelleen olevan haluttu muiden parissa. Sara ei ollut tietoinen omasta viehätysvoimastaan vasta kuin aikuisiällä. Sironkauniit kasvot, punaiset luonnontaipuisat hiukset ja urheilullisen sopusuhtainen vartalo olivat monen miehen mielestä vastustamaton yhdistelmä.

Sara tiesi, että oli aika päästää irti ja antaa elämän jatkua. Juuri siitä syystä hän oli myös päättänyt matkustaa talvilomallaan jonnekin lämpimään ja ihanaan paikkaan. Meksikon hän oli valinnut sattumalta, sinne sai halpoja äkkilähtölentoja. Hotellin Sara oli tilannut itse netistä, se

vaikutti mukavan ylelliseltä täysihoitoineen. Maya Rivieran hohtavan valkoiset hiekkarannat ja turkoosi vesi olivat houkuttelevia. Mahtavaa, loma alkaisi kolmen päivän kulluttua.

2. Luku

Agentti Nick Corbes perehtyi viimeisimpään raporttiin Cancunista. Corbes oli tutkinut lahkkoa jo kolmen vuoden ajan. Aluksi 'Puhdas Totuus' -lahko oli vaikuttanut tyyppilliseltä uskonnolliselta lahkolta, se täytti kaikki vinoutuneet tunnusmerkit: karismaattinen johtaja ja sisäänpäin lämpiävä yhteisö, johon tulokkaat toivotettiin rakastettavasti sisään.

Toiminnan salaisuus ja sulkeutuneisuus mahdollistivat pitkälle menevän vallankäytön, joka sai myös tässä tapauksessa hyvin outoja piirteitä. 'Puhdas totuus' -lahkon naispuolisten jäsenten painoindeksi tuli olla hyvin alhainen, alle 17. Osa lahkoon naisista oli selvästi anorektisia.

Lapsille oli perustettu omia kouluja erillään muusta yhteiskunnasta. Kouluista teki erikoisen se, että kaikkien oppilaiden oli opetettava sellonsoittoa viimeistään 8 vuotta täytettyään. Lapset myös kasvattivat oman ruokansa kasvi- ja kasvihuoneissa, osa koulupäivästä kului puutarhahoidossa. Tämä toisaalta oli suotavaa eikä mitenkään erikoista. Silmiinpistävää kuitenkin oli, että lapset tekivät töitään samantahtisesti hyräillen tai laulaen aina monotonista sävelmää. Sävelmä oli aina sama ja yksinkertaisuudessaan hypnotisoiva.

Corbes tiesi, että uskonnolliset lahkot ja niiden johtajat käyttävät häikäilemättä hyväkseen manipuloinnin keinoja. Tavotteena oli uhrin persoonallisuuden murtaminen ja korvaaminen uudella, ryhmän ideologian mukaisella identiteetillä.

”Aivan kuten aivopesussakin, mutta fyysisen pakotuksen sijasta käytetään hypnoosin ja ryhmädynamiikan keinoja”, Corbes puhui itsekseen syvässä mietteissä.

Uhri ei yleensä osannut olla varuillaan, koska hän piti manipuloijia ystävinään. Nämä ohjasivat tietoisesti hänen valintojaan haluamaansa suuntaan, mutta uhri itse oli täysin tietämätön koko prosessista.

’Puhdas Totuus’ -lahkoon oli vuosien saatossa liittynyt arviolta 12 700 jäsentä, se oli kultiksi varsin suuri ja laajalle levinnyt. Erikoista tässä lahkossa oli, että se oli onnistunut keräämään jäseniä ympäri maailmaa, eikä lahko pitänyt mitään yksittäistä tukikohtaa. Pikemminkin lahkoon kokoontumistilat vaihtuivat noin kerran vuodessa ja tämä tapahtui globaalisti jokaisessa solussa. Soluja oli löydetty ympäri Eurooppaa, Etelä-Amerikkaa ja Aasiaa.

Lahkolla ei ollut rahasta pulaa ja CIA oli saanut selville, että lahko teki myös kannattavaa liiketoimintaa internetissä myymällä verkkosivujen suunnittelupalveluja ja pieniä mobiilisovelluksia. Osan tuotteistaan he myivät Facebook ja Apple Store -sivustojen kautta. Toiminta oli hajautettu niin pieniin osiin ja ympäri maapalloa, ettei tiedustelupalvelulla ollut välttämättä kokonaisnäkemystä toiminnasta. Se mitä he olivat onnistuneet saamaan selville, kieli kuitenkin suurista rahavirroista.

Agentti Corbes lisäsi kaksi uutta kuvaa seinälle. Seinä oli jo entuudestaan punahiuksisten naisten kuvien täyttämä. Jukataniin niemimaan kartta sisälsi yhdeksän punaista nuppineulaa Mayan Riviera alueella. Corbes kiinnitti kymmenennen aivan Playa del Carmenin viereen.

”Kymmenes uhri ja nyt jokin on mennyt pieleen”, hän huokaisi.

Muista naisista oli vain yksi kuva, ja CIA epäili lahkoon siepanneen heitä jäsenikseen. ”Tai pelastaneen, tuo kai

Sara kaipaa elämäänsä lisää väriä ja seikkailua. Lomamatkallaan Meksikossa hän tutustuu historianopiskelija Peteriin, joka opastaa hänet mayojen historialliseen maailmaan. Alueelta on kadonnut useita punahiuksisia naisia jälkiä jättämättä. Kunnes yksi ruumis löytyy. Agentti Corbes tutkii katoamisia. Miten uraanin salakuljetus ja alueella vaikuttava uskonnollinen laisko liittyvät toisiinsa? Ja miten mayojen profetia ihmiskunnan tuhosta vaikuttaa tapahtumien kulkuun?

Talvipäivänseisaus 21.12.2012 on vain muutaman päivän päässä. Tapahtumat vyöryvät vauhdikkaasti ja Sara saa oman osansa seikkailusta.

Viihteellisen jännitystarinan tapahtumat sijoittuvat Meksikon Mayan Rivieran eksoottisiin maisemiin maailmanlopun tunnelmissa.

9 789522 864307

KL 84.2

Kannen kuva: Shutterstock

ISBN 978-952-286-430-7